

A. Bevezető rész:

a *Fővárosi Törvényszék* részére
1055 Budapest,
Markó utca 27.

Iktatószám: SZH/81-2/2025

Tárgy: írásbeli ellenkérelem felperesi keresettel szemben a 19.P.20.067/2025. számú eljárásban

Tisztelt Fővárosi Törvényszék!

Alulírott, a **Szuverenitásvédelmi Hivatal** (székhely: 1074 Budapest Rákóczi út 70-72; nyilvántartó hatóság: Magyar Államkincstár; nyilvántartási szám: PIR 849300; statisztikai számjel: 15849306-8411-311-01; adószám: 15849306-1-42; államháztartási egyedi azonosító (ÁHTI): 403973; alaptevékenység államháztartási szakágazata: 841101 államhatalmi szervek tevékenysége; elektronikus levélcím: info@szuverenitasvedelmihivatal.hu; képviselő: Lánczi Tamás elnök; képviselő kézbesítési címe: 1074 Budapest Rákóczi út 70-72.; elektronikus levélcíme: info@szuverenitasvedelmihivatal.hu)/a továbbiakban: Szuverenitásvédelmi Hivatal vagy Hivatal/ mint *alperes*, a kívüljegyzett és A/1. számú mellékletként csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk útján

- a dr. T. Tóth Balázs ügyvéd (székhelye: 1074 Budapest, Dohány utca 12-14.; 1074 Budapest, Dohány utca 12-14., KASZ: 36072496; mobil: +36-30/755-4114; e-mail: tothbalazs@tothlegal.hu) által képviselt **atlatszo.hu Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság** (képviselet: dr. Bodoky Tamás Richárd ügyvezető, cégjegyzékszám: 01-09-963846, adószáma: 23399538-1-42, székhelye: 1084 Budapest, Déri Miksa utca 10. 4. em. 9.) mint *felperes* által a Tisztelt Fővárosi Törvényszék előtt **19.P.20.067/2025.** szám alatt, a Szuverenitásvédelmi Hivatal, mint alperessel szemben *személyiségi jog érvényesítése* iránt indított perben, a rendelkezésünkre álló határidőn belül az alábbiak szerint terjesztjük elő – a 19.P.20.067/2025/2. számú végzésben foglalt felhívásnak megfelelően - a keresettel szembeni

írásbeli ellenkérelmünket:

B. Érdemi rész:

I. Az ellenkérelem meghatározása:

1. Elsődlegesen azt kérjük, hogy a Tisztelt Fővárosi Törvényszék szíveskedjen a pert megszüntetni a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: *Pp.*) 240.§. (1) bekezdés e.) pontja alapján.

2. Amennyiben a per megszüntetésére a Tisztelt Fővárosi Törvényszék nem látna lehetőséget, úgy ebben az esetben, másodlagosan **kérjük a felperesi kereset teljes egészében, megalapozatlanként történő elutasítását.**

3. **Kérjük továbbá, hogy** a Tisztelt Fővárosi Törvényszék **a felperest a perrel felmerülő költségeink megtérítésére is szíveskedjék kötelezni** a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83.§ (1) bekezdésének megfelelően. Az ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdésében, illetve az 5.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint kérjük megállapítani, s egyben bejelentjük, hogy jogi képviselőnk ÁFA köteles. A/2. számú mellékletként csatoljuk a költségjegyzéket azzal, hogy a perköltség felszámítását, és pontos összegét a későbbiekben, közvetlenül a tárgyalás berekesztése előtt lehetséges megjelölni.

II. A kereseti kérelem vitatott része

Álláspontunk szerint a felperesi kereset teljes mértékben megalapozatlan, ezért azt teljes mértékben vitatjuk, teljes egészében kérjük elutasítani.

III. A keresetlevélben feltüntetett tényekre, körülményekre, bizonyítási indítványokra, bizonyítékokra vonatkozó vitató nyilatkozatok, és a védekezést megalapozó tények:

1.) Vitatjuk, hogy a felperesi kereset elbírálására a jelen bíróság hatáskörrel rendelkezne, illetve, hogy a pert ne kellene megszüntetnie a Fővárosi Törvényszéknek.

2.) Vitatjuk, hogy a felperes bizonyítási indítványainak és bizonyítékainak megjelölése megfelelné a Pp. vonatkozó rendelkezéseinek, illetve, hogy erre tekintettel ne kellene mellőzni és figyelmen kívül hagyni egyes felperesi bizonyítási indítványokat és bizonyítékokat, különösen a kizárólag idegen nyelvű okiratokat.

3.) Vitatjuk, hogy hogy jogalapja lenne a keresetnek, illetve, hogy megsértettük volna a felperes személyiségi jogait. E körben külön is vitatjuk, hogy a kifogásolt közléseink valótlan és sértő tényállításnak minősülének.

4.) Vitatjuk, hogy a felperesi kereset petitum része, és a felperesi jogi érvelés maradéktalanul összhangban lenne egymással és a kereset tényállást tartalmazó részével, illetve, hogy így az érvényesíteni kívánt jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggés fennállna.

5.) Vitatjuk a kereset megalapozatlansága okán, hogy a felperes által igényelt bármelyik jogkövetkezménynek alapja lenne. Külön is vitatjuk a további jogsértéstől való eltiltásra kötelezés iránti igény megalapozottságát, valamint az igényelt sérelemdíj jogalapját és mértékét is, valamint azt, hogy a felperest olyan jogsérelem érte volna, amely az általa megjelölt mértékű sérelemdíjjal lenne kompenzálható.

6.) Vitatjuk végezetül a felperes által igényelt perköltség jogalapját egyrészt a kereset megalapozatlansága okán, másrészt azon okból is, hogy azt nem tartjuk kellően alátámasztottnak.

IV. A keresettel érvényesített jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggést cáfoló jogi érvelés

1.) Megítélésünk szerint a kereset elbírálására a jelen bíróságnak nincsen hatásköre, így hatásköri kifogással kívánunk élni.

A felperes keresete ugyanis lényegét tekintve arra irányul, hogy egy autonóm államigazgatási szerv jogszabályban rögzített és kötelezendően ellátandó elemző, értékelő és vizsgálati tevékenységének tartalmát és jogszerűségét vizsgálja felül a bírósági szervezet a jelen személyiségi jogi per keretében.

A személyiségi jogi ügyekkel kapcsolatos bírósági gyakorlat azonban már kidolgozta azt az általános érvényű elvet, hogy a **személyiségvédelmi per nem szolgálhat általános vagy akár különleges jogorvoslati fórumként, mert az a jogrendszer megkettőződéséhez vezetne. A személyiségi jogi per bíróságának nincs jogszabályi lehetősége más eljárásra tartozó jogvita eldöntésére, szakmai véleményezésére, felülbírálatára.**

Utalni kívánunk e körben a Kúria Pfv.IV.21.568/2010/5. számú határozatában kifejtettekre is, mely szerint nem hozható olyan tartalmú rendelkezés, amely figyelmen kívül hagyja a vonatkozó közjogi szabályozást és nem alkalmas a sérelmes helyzet megszüntetésére.

A Pp. 240.§ (1) e) pontja kimondja, hogy a bíróság az eljárást - annak bármely szakaszában - hivatalból megszünteti, ha megállapítja, hogy a per más - az e törvény hatálya alá tartozó - ügyben eljáró bíróság hatáskörébe vagy illetékességébe tartozik.

A nemzeti szuverenitás védelméről szóló 2023. évi LXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Szuvtv.) 1.§-a rögzíti a Szuverenitásvédelmi Hivatal jogállását, amely szerint a Hivatal az alkotmányos önazonosság védelme érdekében az Alaptörvény R) cikk (4) bekezdése alapján létrehozott, az e törvényben meghatározottak szerint működő, elemző, értékelő, javaslattevő és vizsgálati tevékenységet folytató autonóm államigazgatási szerv.

A (2) bekezdés deklarálja, hogy a **Hivatal független, csak jogszabályoknak van alárendelve, feladatkörében más személy vagy szerv által nem utasítható, feladatát más szervektől elkülönülten és minden más intézmény, szerv, politikai párt, társaság, egyesület, jogi vagy természetes személy általi befolyásolástól mentesen látja el.** A Hivatal számára feladatot csak törvény írhat elő.

Tényként állapítható meg, hogy a Hivatal a feladatkörében eljárva a Szuvtv. 6. § (1) bekezdése szerinti egyedi vizsgálatot indított, amelyről 2024. június 25-én a SZH-0205/2024. hivatkozási számú levelében értesítette a felperest, s hozzá kérdéseket intézett. A felperes ügyvezetője 2024. július 8-án kelt válaszlevelében a választói akarat befolyásolására irányuló tevékenységük tagadása mellett arról tájékoztatta az alperest, hogy álláspontjuk szerint a Hivatalnak nincs hatásköre a vizsgálatra, s így a felperesnek jogszabályon alapuló válaszadási kötelezettsége sincs az alperes kérdéseire. A felperes tehát mind az érdemi válaszadást, mind az együttműködést megtagadta a Hivatallal. Mindezeket követően az alperesi Hivatal a vizsgálatát a 2024.október 28-án honlapján közzétett, SZH-0353/2024 iktatószámú, „Az Átlátszó tevékenységének hatása a magyar szuverenitásra” című vizsgálati jelentésével zárta, s ahhoz kapcsolódóan, illetve ennek tartalmát összefoglalva hozta nyilvánosságra a 2024. október 31-én Facebook felhasználói oldalán a felperes által kifogásolt közléseket.

Ezen ténykérdésekben a felek között vita nincs, tekintve, hogy mindezeket a felperesi kereset is egyezően rögzíti a tényállási részében (vö.: felperesi kereset 15. oldal)

Ezt követően a felperesi kereset azonban már megalapozatlanul jegyzi meg, illetve utal arra, hogy az alperes vizsgálatát a jogszabály nyújtotta eljárási garanciát is megsértve folytatta volna le, arra tekintettel, hogy a vizsgálati megállapításainkat külön nem küldtük meg a felperesnek. Hangsúlyozni kívánjuk, hogy mivel a felperes ezen megjegyzésére sem kereseti kérelmet, sem más jogot nem alapított, így ezen utalásának jogi relevanciája nincs, ezért kérjük és kifejezetten indítványozzuk is, hogy a megjegyzést a Tisztelt Törvényszék hagyja figyelmen kívül, a perbeli értékelését mellőzze, tekintve, hogy konkrét jogalapítás hiányában az legfeljebb csak a bíróság hangulati befolyásolására lehet alkalmas. Mindezekre figyelemmel külön jogi érvelést sem kívánunk rögzíteni e körben, csupán annyit kívánunk magunk is csak utalásképpen megjegyezni, hogy a felperesi együttműködés hiányában, illetve hatáskörünk kifejezett tagadása miatt teljes mértékben irreleváns, hogy a felperes a jelentést külön megkapta-e vagy sem, hiszen a feltett kérdésekre adott érdemi válaszai hiányában semmilyen garanciális jogsérelmet nem jelenthetett számára, hogy a jelentést közvetlenül kapja meg, vagy sem.

Fontos tény tehát, hogy a **felperes magukat azokat a vizsgálati megállapításainkat kifogásolja, amelyeket a jelentésben rögzítettünk**, s melyeket összefoglalva a Facebook felhasználói oldalunkon is közzétettünk.

Ebből következő további tény az is, hogy a felperes keresetében nem a feladat- és hatáskörünkön kívüli körben tett közléseinket sérelmezi, és nem is a vizsgálat lefolytatásával kapcsolatos eljárási szabályok állítólagos megsértésre alapítja a keresetét, hanem kifejezetten a jelentésünk tartamát kifogásolja, illetve ezen keresztül kimondva-kimondatlanul a vele kapcsolatos vizsgálati hatáskörünket és eljárási jogunkat támadja, illetve azt, hogy a feladat- és hatáskörünkben juthatunk-e arra a vizsgálati megállapításra, hogy egy civil szervezet (jelen esetben a felperes) tevékenysége hírszerzés, politikai nyomásgyakorlás és dezinformáció. A felperesi kereset tartalma alapján ill. az elemi, arisztotelészi logika szabályait alkalmazva egyértelműen ez állapítható meg annak ellenére, hogy a felperes ezt egy személyiségi jogi per keretében kívánja kimondatni közvetlenül, vagy közvetett úton a bírósággal.

Erre enged következtetni továbbá a felperesi keresetnek egyébként az ügy érdemi elbírálásával semmilyen összefüggésben nem álló azon része is, ahol hosszasan ismerteti a Szuverenitásvédelmi Hivatal és a magyar szuverenitásvédelmi törvény ellen indított politikai támadásokat, illetve azok olyan jogi vetületét, mint az Európai Bizottság Magyarországgal szembeni kötelezettségszegési eljárása, vagy a Velencei Bizottság véleménye. Kérjük és egyben indítványozzuk ezért, hogy a Tisztelt Törvényszék a felperesi kereset ezen részét mellőze, és rekessze ki a peranyag vizsgálatából.

E körben rá kívánunk mutatni a felperes kereset súlyos megalapozatlanságának alátámasztásaképpen arra is, hogy amennyiben a felperes keresetet teljesítésére valóban lenne bírósági hatáskör, úgy akár az Európai Bizottságnak a Szuverenitásvédelmi Hivatallal kapcsolatos megállapításait is bíróság előtt lehetne felülvizsgáltatni személyiségi jogsértésre hivatkozással.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal egy közjogi, szuverén államigazgatási szerv, amely számára törvény (vö.: Szuvtv. 3.§) írja elő az elemző, értékelő és javaslattevő tevékenységével összefüggésben, hogy

a) szuverenitáskockázat-értékelési módszertant alakít ki és alkalmaz,

- b) a vizsgálat alá vont szervezetektől, az állami és önkormányzati szervektől, továbbá más, az adott ügyben érintett szervezetektől vagy személyektől beszerzett információk és adatok értékelésével **elemzi a nemzeti szuverenitás érvényesülését**,
- c) javaslatokat dolgoz ki és ajánlásokat fogalmaz meg Magyarország szuverenitásának védelmét célzó intézkedésekre,
- d) javaslatot tehet a nemzeti szuverenitást érintő jogszabályok megalkotására, illetve módosítására, valamint véleményezi a jogállását érintő jogszabályok tervezetét,
- e) évente nemzeti szuverenitásjelentést készít,
- f) kutatási tevékenységet végez és finanszíroz a nemzeti szuverenitás érvényesülésének társadalmi, gazdasági, kulturális, intézményi és jogi feltételrendszere javítása érdekében.

A Szuvtv. 3.§.-a pedig azt rögzíti, hogy a **Hivatal vizsgálati tevékenységével összefüggésben**

a) **feltárja és vizsgálja** a más állam, valamint - jogi státuszától függetlenül - külföldi szerv vagy szervezet és természetes személy érdekében végzett

aa) érdekképviseleti tevékenységeket - ide nem értve a diplomáciai, illetve a külképviseletek, valamint a szakmai érdekképviseleti szervezetek által végzett tevékenységet -,

ab) információk manipulálására irányuló és **dezinformációs tevékenységeket**,

ac) a demokratikus vita, valamint az állami és társadalmi döntéshozatali folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységeket, ideértve az állam közhatalmi feladatait gyakorló személyek döntéshozatali eljárását befolyásoló tevékenységet,

ha azok Magyarország szuverenitását sérthetik vagy veszélyeztethetik;

b) feltérképezi és vizsgálja azon szervezeteket, amelyek külföldről származó támogatás felhasználásával megvalósuló tevékenysége befolyást gyakorolhat a választások kimenetelére;

c) feltérképezi és vizsgálja azon szervezeteket, amelyek külföldről származó támogatás felhasználásával a választói akarat befolyásolására irányuló tevékenységet folytatnak, vagy ilyen tevékenységet támogatnak.

A Szuvtv. 6.§ (1) bekezdése pedig kifejezetten előírja a Hivatal számára, hogy a fentiekben ismertetett, 3. § szerinti feladataival összefüggésben egyedi ügyeket vizsgáljon, és az általa lefolytatott eseti vizsgálatok eredményét közzé tegye.

A Szuvtv. 6.§ (7) bekezdése elvi éllel rögzíti azt is, hogy a Hivatal (1) bekezdés szerint nyilvánosságra hozott jelentésével szemben jogorvoslatnak nincs helye.

Az alperesi Hivatal tehát nem tett mást, mint hogy a statútum-törvényében számára előírt feladatát és hatáskörét gyakorolta.

A felperes pedig valójában az alperes rá vonatkozó vizsgálati jogkörét kifogásolja, illetve az elemző tevékenységének tartalmát, eredményét, a jelentés vele kapcsolatos megállapításait sérelmezi, s ennek kapcsán egy személyiségi jog per keretében próbál jogorvoslatot jogot gyakorolni a nyilvánosságra hozott jelentéssel szemben, annak ellenére, hogy a Szuvtv. 6.§ (7) bekezdése kifejezetten kizárja azt.

A felperes úgy próbálja a személyiségi jogi per kereteit felhasználni a jogorvoslati jog gyakorlására, hogy a vizsgálati megállapítások kifejezőmódjukban egyáltalán nem sértők és nem gyalázkodó jellegűek. Sőt az általa kifogásolt vizsgálati megállapítások éppen a Szuvtv. fogalomrendszerét alkalmazzák. **A felperes tehát így a Szuvtv-nek részben a tartalmi előírásait, részben pedig a megfogalmazását támadja a jelen személyiségi jogi per**

keretében, holott a jogszabályok felülvizsgálatára nem a rendes bírósági fórumoknak, hanem kizárólag az Alkotmánybíróságnak van jogköre.

A Fővárosi Törvényszék így nem jogosult sem közvetlenül, sem közvetett módon az alperesi Hivatal feladatellátását befolyásolni, jelentésének, elemzésének megállapításait tartalmilag és/vagy jogszerűségi szempontból felülvizsgálni, különösen, ha annak nyelvi megformálása nem gyalázkodó vagy indokolatlanul sértő, lealázó. Ez pedig a jelen esetben fel sem merülhet, és fel sem merült.

A fenti tényállás és megjelölt jogszabályhelyek egybevetése alapján jogi álláspontunk szerint megállapítható, hogy a Tisztelt Fővárosi Törvényszéknek a pert hivatalból meg kell szüntetnie.

2.) Abban a nem várt esetben, ha a Tisztelt Fővárosi Törvényszék az elsődleges védekezésünk alapján nem látna lehetőséget a per megszüntetésére, úgy eljárási kifogásként az alábbiakra kívánunk hivatkozni:

A felperes - azzal, hogy a keresetleveléhez F/3 és F/10. szám alatt úgy csatolt angol nyelvű okirati bizonyítékokat, hogy azoknak az egyszerű magyar fordítását sem mellékelte - megsértette a Pp. 171. § (2) bekezdésében és a Pp. 320.§ (1) bekezdésében foglaltakat, továbbá a Pp. 275.§ (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket is.

Mindezen eljárási szabályok megsértésére tekintettel jogi álláspontunk szerint a felperesi kereset a jelenlegi formájában érdemi elbírálásra alkalmatlan, illetve korlátozza az alperesi védekezés teljeskörű megalapozását is. Egészen addig ugyanis, amíg a felperes nem csatolja a mellékletek magyar nyelvű fordítását és nem jelöli meg határozottan, hogy a mellékelt bizonyítékokkal (illetve azok konkrétan megjelölt részeivel) mely tényeket kívánja bizonyítani, addig az alperesi oldal sem jut abba a helyzetbe, hogy az ellenkérelmét teljeskörűleg megtegye. Erre figyelemmel a felperes által csatolt bizonyítékok közül mellőzni szükséges a fenti számú iratokat.

A Pp. 113. §. (1) bekezdése értelmében a *polgári perben a bírósági eljárás nyelve a magyar.*

A Pp. 171. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy *az idegen nyelvű irathoz csatolni kell annak legalább egyszerű magyar nyelvű fordítását.*

A Pp. 320. § (1) bekezdése szerint, *ha a fél tényállításait okirattal kívánja bizonyítani, az okiratot beadványához kell csatolnia vagy a tárgyaláson be kell mutatnia. Idegen nyelvű okirathoz csatolni kell annak legalább egyszerű magyar nyelvű fordítását is. Ha a lefordított szöveg helyessége, illetve teljessége tekintetében kétely merül fel, hiteles fordítást kell alkalmazni; ennek hiányában az okiratot a bíróság figyelmen kívül hagyja.*

A Pp 62. §-a ugyancsak kimondja továbbá, hogy *fordítás szükségessége esetén - jogszabály, az Európai Unió kötelező jogi aktusa, illetve nemzetközi egyezmény eltérő rendelkezése hiányában - egyszerű fordítás alkalmazható. Ha a lefordított szöveg helyessége, illetve teljessége tekintetében kétely merül fel, hiteles fordítást kell alkalmazni.*

A Pp. 275. § (1)–(2) bekezdése egyértelmű követelményként írja elő, hogy *a bizonyítási indítványban a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. Az okirat és a tárgyi bizonyítási eszköz rendelkezésre bocsátásakor a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt.*

Mindezekkel szemben megállapítható, hogy a felperes úgy csatolt több száz oldalnyi mellékletet (köztük kb. 50-60 oldal terjedelmű angol nyelvű szöveget) a keresetleveléhez, hogy nem jelölte meg a velük bizonyítani kívánt releváns tényeket, illetve azt, hogy a több száz oldal mellékletnek pontosan mely része e körben a bizonyíték. Sem a bíróság, sem az alperes nem köteles azonban találgatni, vagy kitalálni, hogy a csatolt okiratok vajon miért kerültek csatolásra, és azoknak mely részei azok, amelyeket a felperes valamely kereseti kérelmének alátámasztására alkalmasnak ítél.

A Pp. 4.§ (1) bekezdése értelmében „a felek kötelesek előmozdítani az eljárás koncentrált lefolytatását és befejezését.”

A Pp. 5.§ (1) bekezdése pedig kimondja, hogy „a felek és más perbeli személyek eljárási jogaik gyakorlása és kötelezettségeik teljesítése során jóhiszeműen kötelesek eljárni.”

Álláspontunk szerint így a felek Pp. 4. §-a szerinti eljárástámogatási kötelezettségével is ellentétes, illetve a Pp. 5.§ bekezdése szerint megkövetelt jóhiszemű pervitelnek sem tekinthető, ha egy felperes egy személyiségi jogi perben mellékletekkel együtt 230 oldalas beadványt úgy terjeszt elő, hogy a nagy terjedelmű mellékletből nem jelöli meg, hogy annak mely részeit tekinti relevánsnak, illetve mely részeivel milyen tényt kívánt bizonyítani.

A Pp. 276.§ (4) bekezdésének a.) pontja mindezekre tekintettel teszi kötelezővé a bíróság számára, hogy mellőzze a bizonyítás elrendelését, ha a bizonyítási indítványt a fél nem a Pp.-ben foglaltaknak megfelelően terjeszti elő, kivéve, ha a törvény eltérően rendelkezik.

Hivatkozni kívánunk arra is, hogy a felperesi kereset álláspontunk szerint megalapozatlanul tartalmazza a felperes perbeli jogképességére vonatkozó ténybeli és jogi adatokat, amikor arra utal, hogy a felperes egyesültként a Ptk. 3:63§ (óó1) bekezdése alapján bír perbeli jogképességgel.

3.) Ha a Tisztelt Fővárosi Törvényszék az elsődleges védekezésünk alapján a pert nem szüntetné meg, és a fenti 2.) pontban foglaltak ellenére a keresetet a jelenlegi formájában is érdemi elbírálására alkalmasnak ítélné, úgy a kereset teljes elutasítását kérjük annak megalapozatlansága okán.

Ezzel összefüggésben rá kívánunk mutatni, hogy a felperesi kereset érdemét tekintve is teljes mértékben alaptalan, a felperes személyiségi jogait nem sértette meg a Hivatal az alábbi indokokra és jogi okfejtésre figyelemmel:

3.1 A fentebb már hivatkozottak szerint rá kívánunk mutatni, hogy a felperes által sérelmezett közlések megtétele a Hivatalunknak a feladat- és hatáskörébe tartozó ügyben végzett elemzésen nyugvó jelentése keretében ill. közérdeklődésre számot tartó, közéleti témában történt. A közléseknek pedig olyan ténybeli alapja van, amire tekintettel a közlések nem valótlan tényállításnak, hanem valós tényekből levont következtetéseknek minősülnek, illetve a felperesi tevékenység jogszerű értékelését adják.

a.) A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat alapján kialakított és a bíróságok által következetesen alkalmazott gyakorlat szerint egy nyilvános közlés megítélése során elsőként arról szükséges dönten, hogy az adott közlés közügyekben való megszólalást jelent-e.

A jelen perbeli közlések, illetve a felperessel kapcsolatos vizsgálati jelentésünk egyértelműen közérdeklésre számot tartó, közéleti vonatkozású tartalomnak minősül. Sőt a jelentést és a benne rögzített elemzéseket és értékelő megállapításokat a Hivatal köztudomásúlag, mint közfeladatot ellátó autonóm államigazgatási szerv alkotta meg a törvényben rögzített feladat- és hatáskörének ellátása során.

b.) Amennyiben az adott közlések közügyeket érintenek, akkor a továbbiakban azt kell megvizsgálni, hogy azok értékelésnek, elemzésnek, vagy tényállításnak minősülnek-e, illetve milyen ténybeli alapokkal rendelkeznek.

ba.) Álláspontunk szerint a felperes által vitatott közlések nem tényállítások, hanem tény kifejező következtetés formájában az elemzés ill. a vélemény fogalmkörébe tartoznak, és a szabad véleménynyilvánítás alapjogi határait nem lépik át.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ugyanis, ha a közszereplők egymásra tett kijelentései közvetlenül a közéleti szereplők közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkoznak, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése.

A kutatások és elemzések sajátosságaira tekintettel egy elemzés adott közlésének értékelése egyébként sem ragadhat meg pusztán annak direkt tartalmánál, hanem az ügy és a szituáció összes körülményét figyelembe kell venni.

Az értékelés során az adott közlés jellegének megítéléséhez az ún. bizonyíthatósági teszt alkalmazását lehet segítségül hívni. A tényállítást a véleménytől alapvetően ugyanis az különbözteti meg, hogy a tény az objektív valóság tudati visszatükröződése, amely lehet egy létező és érzékelhető, vagy egy nem létező, de elképzelhető jelenség, állapot, esemény, történés, amely igazolható, míg a vélemény, vagy értékítélet nem bizonyítható. A bizonyíthatósági teszt alkalmazása az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatában került kialakításra [Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8. 42. bekezdés; Csánics kontra Magyarország (12188/06), 2009. január 20.] A teszt alkalmazásával oly módon lehet különbséget tenni a tényállítások és a véleménynyilvánítások között, hogy míg a tények fennállása objektíve bizonyítható, addig a vélemények és értékítéletek valóságtartalmának bizonyítását előíró követelmény teljesítése általában lehetetlen. A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat 41. bekezdése szerint az értékítéletekkel szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető.

A teszt alapján egyértelmű, hogy azt a közlést például, hogy a felperes „(...) *dezinformációs kampánya ürügyet teremtett Brüsszelnek, hogy uniós pénzek visszatartásával zsarolja Magyarországot.*” nem igazolható bizonyítás útján, ezért nem is tekinthető tényállításnak.

Az pedig, hogy valaki „*titkolózik*”-e vagy sem, szintén nem bizonyítható a klasszikus módon, tekintve, hogy itt sem tényállításról van szó, hanem tény kifejező vélekedésről, hiszen ez a közlés is egy ténybeli alapokon nyugvó vizsgálati következtetés.

Amikor a vizsgálati jelentés hosszas elemzés után végül arra a megállapításra jut, hogy a felperes „*tevékenysége súlyosan sérti Magyarország szuverenitását.*” illetve, hogy „*szisztematikusan visszaél a közérdekű adatokkal.*” akkor pedig szintén tipikusan **kutatási-vizsgálati következtetésekről van szó, amelyek társadalomtudományi jellegüknél fogva mindig hordoznak magukban valószínűségi elemeket**, és soha nem bírnak a teljes

bizonyosság olyan erejével, mint a természettudományi elemzések és vizsgálatok megállapításai, melyek, kísérletekkel reprodukálhatók és empirikus módon bizonyíthatók.

Közléseink így jogszerű elemzésként valójában egy sajátos kategóriába tartoznak. Amennyiben kénytelen vagyunk a „tényállítást-véleményt” fogalmak közül az egyiket mindenképpen megjelölni, akkor viszont a vélemény-nyilvánítás körébe tartoznak, különös tekintettel arra, hogy a hivatali kötelezettségünknek eleget téve, a hatályos jogszabályok, illetve a szólásszabadság keretein belül jogsértés nélkül alakítottuk ki azt a megalapozott elemzésen alapuló értékelést, amelyet a felperes sérelmez.

Arra is rá kívánunk azonban mutatni, hogy **Alaptörvény a véleménynyilvánítási szabadság megfogalmazásánál nem tesz kifejezett különbséget tényközlés és értékítélet között.** A véleménynyilvánítási szabadság alapvető célja annak a lehetőségnek a biztosítása, hogy az egyén mások véleményét formálja, meggyőzzön másokat saját álláspontjáról.

Az Alkotmánybíróság több határozatában is leszögezte, hogy **a vélemény-nyilvánítás szabadsága általában mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, mégpedig függetlenül a közlés módjától és értékétől, erkölcsi minőségétől és többnyire valóság tartalmától is.**

A véleménynyilvánítás Alaptörvényben is rögzített szabadsága folytán az értékítélet, a bírálat önmagában nem jogsértő tehát. Így van ez akkor is, ha a vélemény az érintettre nézve sérelmes, illetve, ha azzal nem mindenki ért egyet.

Nyomatékosan hívjuk fel a figyelmet arra is, **hogy önmagában valamely tény közlése is véleménynek minősülhet, hiszen magának a közlésnek a körülményei is tükrözhetnek véleményt, azaz a vélemény-nyilvánítás alkotmányos alapjoga nem korlátozódik csupán az értékítéletre.**

Az értékítéletet tartalmazó elemzésekre a vélemény-nyilvánítási szabadság minden esetben kiterjed, függetlenül attól, hogy az értékes vagy értéktelen, igaz vagy hamis, érzelmen vagy érzékszerven alapul.

bb.) A felperes által sérelmezett közléseinknek a valós ténybeli alapját a jelentésünkben részletesen rögzítettük, s azokra a felperes egyes kifogásaival összefüggésben (azok kereseti számozását követve) az alábbiakban kívánunk utalni azzal, hogy ezen valós tényekre támaszkodva jutott az elemzésünk az egyes következtetésekre:

1. ill. 6. sz. kereseti kérelem: (a felperes) **„tevékenysége hírszerzés (...) és dezinformáció” (...)** „**hírszerzési és dezinformációs tevékenysége súlyosan sérti Magyarország szuverenitását.**

Az Országgyűlés 2023. december 12-én megszavazta a nemzeti szuverenitás védelméről szóló 2023. évi LXXXVIII. törvényt. **Az alperes a Szuvtv.-ből adódó feltáró munkája során egyértelműen beazonosított egy a mindenkori amerikai kormányzat irányítása alatt álló befolyásszerző nyílt hálózatot.** Ez a Magyarországon több mint negyven éve aktív, következetesen kiépített hálózat kiterjed a teljes közéletre, annak minden területén jelen van. **Az így létrejött nyomásgyakorló struktúra az Egyesült Államok nemzetbiztonsági doktrínájának része, amely a fedett, titkosszolgálati módszerek mellett létrehozta a “nyílt befolyásszerző műveletek” hálózatát.** A felperes a 2011-es megalapítása óta ehhez a

hálózathoz és annak agendájához kötődik. (Ezen ténybeli alapok alátámasztására ld.: A/4. sz. melléklet 1.1. - 1.1.10., 1.2.2. - 1.2.3. pontjai)

Az alperes nem az egyes sajtótermékek és újságírók által közölt tartalomból (pl.: vélemény- vagy tényfeltáró cikkekből) kiindulva azonosítja a szuverenitásvédelmi kockázatokat, hanem az alapján, hogy a vizsgált szervezet vagy személy egy külföldi, idegen országból finanszírozott hálózat tagjaként végzi-e a tevékenységét vagy sem.

A felperes működési modellje (a lap finanszírozásában résztvevő globális donorok vagy magánalapítványok és az alacsonyabb szintű pénzosztó-szervezetek mind az amerikai kormányzati háttérű hálózat részei), **a lap munkatársainak informális kapcsolatrendszere** (azok szerteágazó és különböző formákban kapcsolódnak a hálózat egyes szervezeteihez, személyeihez) és az általuk megjelenített agendák egyértelműen illeszkednek a hálózat többi tagja által képviselt politikai narratívákhoz.

A hálózat magyarországi tagjainak finanszírozási háttere döntően külföldi eredetű. A tevékenységükhöz szükséges anyagi forrásokhoz azonos donorszervezeteken keresztül jutnak hozzá (ilyenek pl.: a *National Endowment for Democracy*, a *Sigrid Rausing Trust*, a *Fritt Ord*, a *Global Anti-Corruption Consortium*, a *Journalism Development Network*, a *Zinc Network*, a *Open Society Foundations* stb.). **Ezen donorok nélkül a felperes (és a többi hasonló szervezet) működése elképzelhetetlen lenne.** (E ténybeli alapok további megjelöléseképpen hivatkozni kívánunk az A/4. számú melléklet 4.1. - 4.3.6. pontjaira.)

A felperes az amerikai kormányzati háttérű befolyásszerző struktúra részeként (amelyhez a kapcsolódásai egyszerre informális és formális jellegűek, és messze túlmutatnak a konkrét szervezeti kapcsolatokon) **politikai nyomásgyakorlás céljából dezinformációs kampányokat hajt végre.** Ezen tevékenységéhez pedig a nyílt forrású hírszerzés eszközeit használja fel.

Az alperes feltáró munkája során azonosította, hogy **a felperes (hasonlóan más magyar hálózati szervezetekhez és személyekhez), a tevékenységével és a tevékenységének eredményét jelentő információkkal-dezinformációkkal hozzájárult a Magyarországot negatív módon érintő, az uniós források felfüggesztését elrendelő határozattal záruló, politikai nyomásgyakorlás céljával végrehajtott Európai Unió eljárásokban.** Tevékenysége kiterjedt az eljárásokat megelőző jelentések előkészítésére, amelyek súlyos károkat okoztak az országnak (ilyen pl.: a *2014-es OLAF-jelentés*, a *Sargentini-jelentés*, a *2022-es és a 2023-as, 2024-es jogállamisági jelentést előkészítő munkadokumentumok*). A jogállamisági jelentések politikai fegyverként való felhasználását a hálózat tagjai lobbizták ki az uniós döntéshozóknál. A felperessel partneri viszonyt ápoló hálózati lobbiszervezet, a berlini székhelyű Civil Liberties Union for Europe (*Liberties*) ügyvezetője (aki korábban a *Társaság a Szabadságjogokért* ügyvivője, a *Open Society Foundations* projektvezetője is volt) maga állította egy budapesti konferencián, hogy a jogállamisági jelentéseket és az azokat követő eljárásokat a magyar és a lengyel kormányok ellen bevethető politikai nyomásgyakorló eszközként hívták életre (...). A Hivatal nem pusztán abból indult ki a jelentéseiben, hogy a felperes részt vállalt ezen eljárások előkészítésében, a jelentések politikai narratívájának megerősítésében, hanem abból, hogy mindezt egy külföldi érdekeltségű befolyásszerző-politikai nyomásgyakorló hálózat tagjaként tette. Ezen ténybeli alapok további alátámasztásaképpen utalni kívánunk az A/5. számú melléklet 1.3. - 1.4. pontjaira, továbbá az A/6., A/7., A/8., A/9., A/10. számú mellékletekre, mint okirati bizonyítékokra)

A Hivatal nem állítja, hogy a felperes bűncselekményt követett el a tevékenysége során, hanem jelentésében és az azt feldolgozó kommunikációs termékekben megállapítja, hogy a felperes és annak munkatársai egy külföldi érdekeltségű hálózat részeként nyílt forrású hírszerző tevékenységet folytatnak. Ezt az idegen országok érdekei mentén végzett befolyásszerző-nyomásgyakorló tevékenységet a jelentés elkészítésének idején nem tiltotta jogszabály. Az alperes a nemzeti szuverenitás védelméről szóló Szuvtv.-ben. foglaltak szerint a felperes szerepét és érintettségét a nyílt nyomásgyakorló hálózatban azonosította, majd bemutatta az Országgyűlés és a magyar közvélemény számára.

2. sz. kereseti kérelem: „*Dezinformációs kampánya ürügyet teremtett Brüsszelnek, hogy uniós pénzek visszatartásával zsarolja Magyarországot.*”

Az 1. pontban kifejtettek szerint a felperes egy külföldi érdekeltségű politikai nyomásgyakorló hálózat tagjaként készít el és közöl cikkeket, videós tartalmakat, valamint részt vesz formális és informális egyeztetéseken, szakmai fórumokon. stb. **A felperes által megjelenített narratívák a külföldi hálózati érdekek szerint meghatározott stratégiába illeszkednek (pl.: a különböző korrupciós álnarratívák beemelése a magyar politikai diskurzusba), ezért az dezinformációs tevékenységnek (azaz: az információk, a tények manipulatív, politikai célzatú eltérítésének) minősül.**

Az alperes vizsgálta a felperes tevékenységének a hazai nyilvánosságra gyakorolt hatását, és megállapította, hogy számos médium, köztük elsősorban az alperes által azonosított külföldi politikai nyomásgyakorló hálózat által finanszírozott sajtótermékek rendszeresen hivatkoznak rá, átveszik a felperes által közölt tartalmakat. **Ez által a felperes dezinformációs üzenetei széleskörű, jelentős publicitást értek el, így kampányszerűen hatottak a közvéleményre, kiemelt ügyek váltak a külföldi hálózat stratégiájába illeszkedő agendákból.**

A felperes dezinformációs kampányai részben az ő közlésére, részben a hazai média egyéb felületeiről, részben a külföldi érdekeltségű hálózat más tagjaitól és részben az érdekelt politikai szervezetektől és személyektől eljutottak az Európai Unió döntéshozó testületeihez és vezető politikusaihoz, akik mindezt felhasználták a magyar kormánnyal folytatott politikai vitáikban, konfliktusaikban. A felperes ezen tevékenysége és annak hatása érvényesült a jogállamisági eljárásokat megalapozó jelentésekben, amelyekhez más szervezetekkel együttműködve készített árnyékjelentéseket, valamint a Sargentini-jelentésben, amelyben véleményadó szervezetként van feltüntetve.

Az eddig felsoroltak szerint a felperes tevékenysége hozzájárult ahhoz, hogy a részvételével készített jelentésekre hivatkozva a szerződés szerint Magyarországnak járó uniós források folyósítását szüneteltessék, illetve végleg megvonják.

A dezinformáció és az uniós eljárások összefüggését érzékelhető példaként említjük a 2025. február 11-én a felperes internetes oldalán közölt cikket, (ld.: <https://atlatszo.hu/adat/2025/02/11/harmadik-eve-magyarorszag-az-eu-legkorruptabb-tagallama/>) amelyben azt állítja a Transparency International (továbbiakban: TI) által publikált adatra hivatkozva, hogy **“Harmadik éve Magyarország az EU legkorruptabb tagállama”**. Alátámasztásként a TI Korrupció Érzékelési Indexét (továbbiakban: index) említi, miközben mind a TI munkatársai, mind az index alkotója, Dr. Johann Graf Lambsdorff nyilatkoztak arról, hogy ez a módszer nem alkalmas a valós korrupció mértékének meghatározására. Ennek ellenére a felperes mégis úgy közli a nyilvánossággal az index eredményét (minden évben), mintha az a valódi korrupciós helyzetet mutatná. Ez

dezinformációs tevékenység, amely önmagában nem tartozna az alperes hatáskörébe, de ha ezt egy külföldi érdekeket képviselő hálózat tagjaként teszik, akkor a törvény felhatalmazása alapján az alperesnek kötelessége vizsgálni és megállapításokat tenni róla. Ezen ténybeli alapok további alátámasztásaképpen hivatkozni kívánunk az A/11. számú melléklet 3.1. - 3.8. pontjaira.

3. sz. kereseti kérelem: „*titkolózik. Nem hajlandó nyilvánosságra hozni a Sargentini-jelentéshez biztosított részjelentéseit.*”

A Sargentini-jelentés 34. oldalán a következő cím és bevezető szöveg olvasható:

Cím: *“Melléklet: azon szervezetek és személyek felsorolása, amelyektől az előadó észrevételeket kapott”.*

Bevezető: *“Az alábbi lista szigorúan önkéntes alapon készült az előadó kizárólagos felelőssége mellett. A jelentés elkészítése során a dokumentum bizottságba történő elfogadásáig az előadó az alábbi szervezetektől vagy személyektől kapott hozzájárulásokat”.*

Közvetlenül ez alatt egy felsorolásszerű táblázat található, amelyben többek között a felperes is szerepel. Tehát a Sargentini-jelentés azt állítja, hogy az előadó a felperestől *“észrevételeket kapott”*. A ténybeli alap alátámasztásaképpen utalni kívánunk az A/7. számú mellékletre.

A felperes a Sargentini-jelentésen túl hozzájárult a 2014-es OLAF-jelentés, a 2022-es, a 2023-as és a 2024-es jogállamisági jelentések, azok árnyékjelentései és a Magyarországnak járó uniós források befagyasztását elrendelő határozatot megalapozó bizottsági szolgálati munkadokumentumok elkészítéséhez is. A 2014-es OLAF-jelentéssel kapcsolatban egyenesen azt állítja a felperes, hogy az az ő cikksorozata alapján indult eljárás eredményeként jött létre. Tehát a Hivatal nem csak a Sargentini-jelentés mellékletének megfogalmazása alapján, hanem a felperes a felsorolt többi jelentés elkészítésében betöltött szerepe okán is állítja, hogy a felperes eltitkolja a közvélemény elől, hogy milyen módon, mely tartalommal járult hozzá a Magyarországot politikai állításokkal elítélő Sargentini-jelentéshez.

A Sargentini-jelentés mellékletében felsorolt magyar civil szervezetek közül többen együtt írtak közös részjelentést, amellyel hozzájárultak a dokumentum végleges változatához. Erről tájékoztatták a nyilvánosságot is. Ez a tény azt erősíti, hogy a mellékletben felsoroltak aktívan, részjelentés elküldésével járultak hozzá a Sargentini-jelentéshez. **Lényegtelen, hogy a felperes egyenesen a jelentés előadójának, vagy az említett hazai civil konzorciumnak küldte el a hozzájárulását, de mindez a végeredmény és az alperes állítása szempontjából lényegtelen, mert nem az útvonal a fontos, amelyen keresztül a felperes véleménye a Sargentini-jelentés részévé vált, hanem a közvélemény tájékoztatása arról, hogy az országot negatív módon beállító, alapvetően politikai jellegű jelentésben mi volt a része.** A fenti ténybeli alapok további alátámasztásaképpen hivatkozni kívánunk az A/4. számú melléklet 3.2. - 3.2.11. pontjaira.

4. sz. kereseti kérelem: „*(...) finanszírozása döntően külföldi eredetű. A legtöbb pénzt az Európai Bizottság mellett idegen államok és Soros György pénzosztó körei biztosítják.*”

Az alperes álláspontja szerint az 50% fölötti támogatás mindenképpen döntő és meghatározó támogatást jelent egy szervezet működése szempontjából, sőt

meghatározónak tekinthető az is, ha egy-egy donortól a szervezet működésének fenntartása céljából érkezik támogatás.

Az alperes által közzétett *“Az Átlátszó tevékenységének hatása a magyar szuverenitásra”* c. jelentés feltárta, hogy *“Az nkft. esetében a 2011 és 2015 közötti időszakban a beszámolóiban a befolyó támogatásokról nincs részletes információ. 2016-tól az nkft. beszámolóiban már megjelennek a támogatásokra vonatkozó részletesebb adatok. Az Átlátszó Alapítvány 2017-től jelenik meg támogatóként az nkft. mögött. Kimutatható, hogy a 2016 és 2023 között befolyó támogatásokból származó 678 668 396 forint összevételből 325 919 166 forint közvetlenül az nkft.-nek nyújtott külföldi támogatóktól származott. Az Átlátszó Alapítvány 2017 és 2023 között összesen 166 000 000 forinttal segítette az nkft. működését. Ebből 52 962 164 forint kimutathatóan az OSF-től származó támogatás továbbadásából mint közvetett külföldi forrásból származik. Megállapítható, hogy az „oknyomozó” portál a tevékenységét igazolhatóan legalább 55,8 százalékban, azaz meghatározó mértékben külföldi támogatásból finanszírozza.*

A Transparency International Magyarországtól származó, 2016-ban a „Google DNI crawler/scrapper szoftverfejlesztési projekt” megvalósítására nyújtott, 10 300 eurós (3 052 266 forintos) vissza nem térítendő támogatás is valószínűsíthetően közvetett úton, külföldi forrásból származik. Ezzel együtt a külföldi támogatás aránya már 56,3 százalékos.” (Jelentés 4.1.6 és 4.1.7 pontja).

Felperes a kereseti követelés második mondatára vonatkozó okfejtésével téves következtetésre jut, amikor „A legtöbb pénzt az Európai Bizottság mellett idegen államok és Soros György pénzosztó körei biztosítják.” mondatot úgy értelmezi, „(...) ebben az összefüggésben nem érthető máshogy, hogy ezek valamelyike önmagában is többségi finanszírozója a felperesnek.”

Az ötven százalék feletti külföldi támogatások (amelyek kizárólag a hálózat donorszervezeteitől érkeznek) a felperes működése szempontjából egyértelműen alátámasztják azt az állítást, hogy döntően külföldről finanszírozzák a tevékenységét. A közlés ténybeli alapjainak alátámasztásaképpen hivatkozni kívánunk az A/4. számú melléklet 4.1. - 4.3.6., pontjaira, valamint a A/12. és az A/13. szám mellékletekre.

5. sz. kereseti kérelem: „szisztematikusan visszaél a közérdekű adatokkal. Eddig több mint 9000 magyar dokumentumot töltött föl amerikai szervezetre.”

A felperes több mint huszonhatezer adatigénylést kezel az általa üzemeltetett KiMitTud.hu szerveren. Az adatigénylések tendenciózusak, mértékük kampányszerű, a célponttá tett állami vagy közigazgatási szerv ellen irányuló terheléses támadásokra utal. Ezt bizonyítják az adatbázisban tömegével fellelhető “abszurd” (látszólag funkciótlan) témájú adatigénylések is. Ezt az anonim adatigénylő rendszert külföldi, a hálózathoz köthető vagy a hálózat tagjai által allokált forrásokból fejlesztették (a projekt donorjai: a Norvég Civil Támogatási Alap és Open Society Foundations). Külföldi hálózati forrásokból, a Transparency International Magyarországgal együttműködve oktatásokat szerveztek a rendszer használatáról, ahol a hálózat magyarországi tagjait arra is kiképezték, hogyan lehet a KiMitTud segítségével visszaélésszerű, tömeges adatigénylésekkel megbénítani a közigazgatási szervek működését. A közlés ténybeli alapjainak további alátámasztásaképpen utalni kívánunk az A/14. számú melléklet 2.10. - 2.11, pontjaiban-, valamint az A/4. számú melléklet 3.3. - 3.3.6. pontjaiban foglaltakra.

A felperes által, feltehetően a saját szerverein tárolt dokumentumok *(amelyek a felperes állításai szerint közadatigénylésekből származnak)* közül több mint kilencezer megtalálható egy olyan az amerikai kormányzat által finanszírozott (USAID) hálózati szereplő *(Organized Crime and Corruption Reporting Project, a továbbiakban OCCRP)* adatbázisában *(OCCRP Aleph)*, amely egy globális hatású nyomásgyakorló konzorcium tagja *(az OCCRP a Global Anti-Corruption Consortium partnere, tevékenységüket a Transparency International kiegészítve végzik)*. Mivel az OCCRP és a felperes közötti szerződések nem nyilvánosak ezért nem tudhatjuk, hogy az amerikai szerverre milyen kritériumok alapján és pontosan honnan kerülnek át ezek a dokumentumok, valamint azt sem tudjuk, hogy ki szűri meg ezeket és ki ellenőrzi azok *“jogtisztaságát”*. A felperes által kifogásolt közlés ténybeli alapjainak további alátámasztásképpen hivatkozni kívánunk az A/4. számú melléklet 4.1. - 2.3.2., pontjaira, valamint az A/15., A/16. számú mellékletekre.

Az a jogintézmény, hogy bárki közadatokat kérjen ki (pl.: az állami intézmények döntéshozataláról, a közpénzek felhasználásáról stb.) nem mosható össze azzal, ha egy külföldi politikai nyomásgyakorló hálózat ezt a lehetőséget kihasználva olyan kampányszerű adatigénylésre alkalmas platformot hoz létre, amelynek az eredményeit a saját céljaira felhasználhatja. Az alperesnek sem lehetősége, se nem dolga, hogy felmérje azt, hogy ezen adattömeg milyen lehetőségeket biztosít a külföldi nyomásgyakorlóknak a befolyásszerzésre Magyarországon. De a jogintézménnyel való visszaélést és az abból adódó kockázatokat azonosítania kell és azt a nyilvánosság és az országgyűlés felé kötelessége jeleznie.

Megállapítható tehát, hogy a felperes által kifogásolt közléseink a fentiekben részletesen bemutatott ténybeli alapokkal rendelkeznek, melyekre jogszabálysértés nélkül alapoztuk és foglalmaztuk meg az elemző megállapításainkat.

Ugyanakkor rá kívánunk mutatni arra is, hogy a személyiségi ügyekben uralkodónak és irányadónak tekinthető bírósági gyakorlat szerint a fenti, részletes ténybeli alapok hiányában a jogszerű álláspont közléséhez az is elegendő, amennyiben a közléseknek bármilyen „vékony ténybeli alapja” van, mivel 7/2014. (III. 7.) AB határozat és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat alapján az „elegendő ténybeli és logikai alapot” biztosít ahhoz, hogy az elemzésünk helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül – összefüggést állítsunk fel a felperes tevékenysége és a megállapításaink között. A Dichand and others v. Austria EJEB döntés szerint a véleménysszabadság oltalma alatt állnak az erős, túlzó jellegű kritikát megfogalmazó, ám de vékony ténybeli alapokon nyugvó értékítéletek is.

c.) Hivatkozni kívánunk arra is, hogy a felperesi nonprofit gazdasági társaság a jogi álláspontunk szerint közszereplőnek minősül, így az átlagosnál nagyobb is a tűrési kötelezettsége.

Közszereplők azok a természetes vagy jogi személyek, akik tevékenységükkel vagy nyilvános fellépésükkel befolyásolják a társadalom életét, a helyi vagy országos viszonyok alakulását és - az Emberi Jogok Európai Bírósága döntése alapján ide tartoznak azon személyek - akik közéleti kérdésben érintettként szerepelnek. Ez a fogalom egyértelműen kiterjed a felperesre is, amire tekintettel az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az átlagosnál nagyobb mértékben kell túrnie a kritikai és értékelő megállapításokat.

Fentieket megerősítette a 3145/2018. (V.7.) AB határozat, melyben az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a közszereplőnek minősül „(...) a közéletben önként szerepet vállaló

személy, aki mindenki másnál szélesebb körben és hatékonyabban tud élni a tömegkommunikációs eszközökkel (...)."

A közszereplőkkel kapcsolatos véleménynyilvánítás a 34/1992. (VI. 1.) és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatok értelmében a demokrácia működésének nélkülözhetetlen feltétele. A közszereplőknek a kritika terén lényegesen többet kell elviselnie.

A véleménynyilvánítás - különösen, ha közszereplőkre vonatkozik - nem jogsértő akkor sem, ha a megállapítás vitatható, vagy azzal nem mindenki ért egyet.

Megjegyezni kívánjuk, hogy egyébiránt a megállapításaink nem minősülnek az átlagosnál erősebb kritikának vagy értékítéletnek. A közléseink hangvétele sem haladja meg azt a mértéket, amely a felperesnek, mint a közélet kérdéseit alakító közéleti szereplőnek túlnie kell, illetve, amelyek a közszereplők között mindennaposnak tekinthetők.

d.) Egyértelműen megállapítható, hogy a **közlésünk nem volt öncélú sem**, ugyanis számunkra a Szuvtv. 3.§) írja elő az elemző, értékelő és javaslattevő tevékenység végzésének jogát és egyben kötelezettségét a nemzeti szuverenitás érvényesülésével összefüggésben.

e.) A közlésünk nem volt önkényesnek mondható sem. A tárgybeli közlés ugyanis a vizsgálati jelentésünkben rögzített tényeken alapszik.

f.) Azt is kiemelendő körülménynek tartjuk, hogy azok a természetes és **jogi személy közszereplők, akik nyíltan közéleti politikai szerepet vállalnak, meg is tudják magukat védeni a nyilvánosság előtt az általuk alaptalannak ítélt megnyilvánulásokkal szemben.** Erre minden lehetősége adott volt a felperesnek, illetve az által kiadott internetes oldalának is.

g.) A fentieket még inkább árnyalja az a tény is, hogy a Kúria személyiségi jogi gyakorlata szerint **„aki maga is éles megfogalmazásokat tesz, annak számolnia kell azzal, hogy vele szemben is megfogalmazódhatnak negatív vélemények”.** A felperes igen erőteljes hangvételű és köztudomásúlag kritikus álláspontot képvisel a közéleti tevékenysége során, így nemcsak számíthatnia kell arra, hanem túlnie is kell, ha vele kapcsolatosan is hasonlóan markáns vagy akár általa egyoldalúnak, vagy igaztalanának tekintett megállapítások kerülnek publikálásra. Különösen, ha ezeket a megállapításokat kifejezetten egy elemző tevékenységre létrehozott államigazgatási szerv egy szabályozott keretek között lefolytatott vizsgálata eredményeképpen megalkotott jelentésben összegzi úgy, hogy a megállapításait egyébként a vizsgálat során részletesen feltárt és bemutatott tényekre alapítja. A felperes így már csak erre tekintettel sem kifogásolhatja a működésével kapcsolatban jogszerűen megfogalmazott közléseinket.

h.) Fontos hangsúlyozni azonban, hogy a Hivatal jelentésében foglalt közlések véleménynyilvánítás jellege speciális és nem azonos egy politikai szereplő vagy más közszereplő vélemény-nyilvánításával.

A Hivatal jogszabályi felhatalmazás folytán végzi a törvényben rögzített szempontú értékelő és elemző tevékenységét. E körben köztudomású tényként hivatkozunk arra, hogy egy értékelő és elemző tevékenység a jellegénél fogva csak a vizsgált tényekre alapított valószínűségi határon belül tud olyan közléseket tenni, melyeket nem lehet az igazság erejével bíró olyan megállapításnak elfogadni, mint például egy jogerős és végleges bírósági döntést. A Hivatalnak ugyanis nincsen olyan széleskörű bizonyítási lehetősége, mint amivel egy kontradiktórius és részletes eljárási törvénnyel szabályozott bírósági eljárás rendelkezik. Erre tekintettel egy elemző feladatokat végző államigazgatási szerv megállapítása a legnagyobb körültekintéssel

elvégzett és tényekkel alátámasztott elemző munka esetén sem bír a jogi igazság olyan jellegű erejével, mint amivel például egy bírósági döntés rendelkezik.

Ezen túlmenően az is köztudomású tényként fogadható el, hogy az elemző feladatokat végző államigazgatási szervek levont következtetései nem igazolhatók olyan empirikus módon sem, mint ahogyan egy természettudományi kutatás eredményeképpen született megállapítás verifikálható.

A felperesi kereset ezen tudományelméleti törvényszerűséget felhasználva a jogszerű elemző tevékenységünk tényekkel alátámasztott, azonban vélemény-jellegű következtetéseit valótlan tényállításnak minősíti, s azt a jelen személyiségi jogi per keretében a bírósági eljárás kereteit felhasználva kívánja jogszerűtlennek minősíttetni, és ezáltal a számára kedvezőtlen megállapításokat semmissé tenni.

Ennek azonban a korábban már kifejtett jogi álláspontunk szerint sem eljárásjogi, sem ténybeli megalapozottsága nincsen.

A felperesi jogi érvelés tarthatatlanságának illusztrálásaképpen rá kívánunk mutatni, hogy amennyiben a felperesi kereset megalapozott lenne, akkor az általa előadott jogi érvelés alapján azt is meg kellene állapítani, hogy a felperesi kereset egyes megfogalmazásaival a felperes is megsértette az alperesi Hivatal jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. A felperesi kereset ugyanis a következőket rögzíti a 34. oldal utolsó bekezdésében. *„Az Alperes azonban tudatosan, alkotmányos és jogszabály szerinti funkcióját megsértve, lejárató szándékkal közölt valótlanságokat felperesről.”* Amennyiben ugyanis éppen a fentebb bemutatott alperesi érvelésünk alapján ez nem a tevékenységünk értékelésének, illetve az arról alkotott felperesi jogi véleménynek minősülne, akkor pontosan a felperesi hivatkozás alapján valótlan és semmilyen módon alá nem támasztott sértő tényállításnak tekintendő.

i.) Ugyanezen okból a felperes által az álláspontja alátámasztására meghivatkozott Pfv.IV.21.348/2018/7. számú kúriai döntés a jelen ügyben nem vehető figyelembe az ügyek ténybeli alapjának lényeges különbsége miatt. Abban az - általunk egyébként vitathatónak ítélt döntéssel zárult - bírósági eljárásban a nemzeti konzultációk egyes tartalmaival kapcsolatosan fogalmazta meg a bíróság azt az indokolást, hogy *„...az alperes a (...) (kormányzati kommunikáció egyik felelős szerveként) az államhatalom részeként nyilvánult meg a kérdőíven keresztül. (...) Ebből következik, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága, mint alkotmányos alapjog gyakorlásának lehetősége a közhatalom számára nem biztosított.”*

A jogesetben szereplő nemzeti konzultáció, mint a kifogásolt közléseket hordozó tartalom alapvetően különbözik a Szuverenitásvédelmi Hivatal vizsgálati jelentésétől, amely különbség kizárja a jogeset alkalmazhatóságát a jelen eljárásban. A nemzeti konzultációkban szereplő kérdések megfogalmazásának folyamata semmilyen módon nem rokonítható a Szuverenitásvédelmi Hivatal vizsgálati jelentésének megalkotásával. A jelentés ugyanis egy tényeken alapuló szakmai, elemző munka eredménye, szemben a kormányzat által megfogalmazott konzultációs kérdésekkel. Ezek a kérdések ugyan tartalmazhatnak politikai vagy egyéb véleménynek minősülő megfogalmazásokat, azonban teljesen eltérőek a Hivatal vizsgálati jelentésétől. Ez ugyanis politikai pártoktól és más szervektől független, ténybeli alapokon nyugvó kutatási elemzésen alapuló értékelést és következtetéseket tartalmaz, melyek vélemény jellege így teljesen különbözik egy politikai vagy más tartalmú közlés vélemény jellegétől.

A jogesetben szereplő ügyben az államhatalom részeként megnyilvánuló szervezet is olyan jelentős mértékben különbözik a Hivaltól, amely szintén kizárja a jogeset alkalmazhatóságát a jelen perben. Kormányt az országgyűlési választáson győztes pártok alakíthatnak, míg a Hivatal a Szuvtv. 1.§-a értelmében e törvényben meghatározottak szerint működő, elemző, értékelő, javaslattevő és vizsgálati tevékenységet folytató autonóm államigazgatási szerv. A Kormánytól eltérően tehát a Hivatal a Szuvtv.-ben rögzítettek szerint független, csak jogszabályoknak van alárendelve, feladatkörében más személy vagy szerv által nem utasítható, feladatát más szervektől elkülönülten és minden más intézmény, szerv, politikai párt, társaság, egyesület, jogi vagy természetes személy általi befolyásolástól mentesen látja el.

Az alperesi Hivatal államigazgatási szerv, s így jellegénél fogva általánosságban minősíthető az államhatalom részeként működő szervnek, azonban ez az államhatalmi jelleg alapvetően tér el a jogesetben a bíróság által említett azon közhatalomtól, amelytől a döntés elvitatta a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorolhatóságát.

Könnyű belátni ugyanis, hogy ezen bírói logika szerint minden az Állam által létrehozott, vagy működtetett szerv az államhatalom részeként működik, és így egyfajta közhatalmat gyakorol. Ezek között vannak kormányzati szervek és egyéb közhatalmat gyakorló szervek. Ezen definíció alapján tehát ezek közé tartozik számos kutatóintézet, független állami szerv és végső soron maga a bírósági szervezet is, amelyek feladat- és hatáskörükben eljárva szakmai-, (pl. egy kutatóintézet) vagy jogi elemzéseket (pl. a bíróság) végeznek, majd következtetéseiket, megállapításaikat szükségképpen szakmai vagy jogi véleménynek minősülő formában, határozatokban, jelentésekben, döntésekben, ítéletekben stb. rögzítik.

Amennyiben tehát a felhívott jogeset a felperesi érvelés szerint minden közhatalmat gyakorló szerv esetében kizárná a véleménynyilvánítás szabadsága, mint alkotmányos alapjog gyakorolhatóságát, úgy lényegében megszűnne például az állami kutatás szabadsága is.

A fentebb részletesen bemutatott okfejtés szerint a kifogásolt közlések, jellegüknél fogva tényekre alapított egyfajta véleménynyilvánításnak minősülnek, amelyek élvezik a véleménynyilvánítás szabadságát.

Mindezen alapvető eltérésekre tekintettel a felperes által meghivatkozott jogeset nem adaptálható automatikusan a jelen esetre, hiszen abból a megfogalmazása ellenére sem következik az, hogy valójában minden közhatalmat gyakorló szervre alkalmazható lenne, és ténylegesen egyetlen közhatalmat gyakorló szervet sem illethet meg a szakmai vagy jogi véleménynyilvánítás joga.

Egyértelmű tehát, hogy a **felperes által hivatkozott jogesetben említett közhatalmi szervek véleménynyilvánítási szabadságának kizártsága csak a jogeset szerinti speciális véleményekre vonatkozik és nem terjed ki az államigazgatási szervek feladat- és hatásköre szerinti feladatok ellátása során tett megállapításaira.**

A közhatalmat gyakorló államigazgatási szervek feladat- és hatásköre szerinti feladatok ellátása során tett megállapításai legfeljebb azon kivételes esetben támadhatók személyiségi jogi perben, ha megfogalmazásukat tekintve gyalázkodó jellegűek vagy a tényektől teljességgel elrugaszkodó megállapításokat tesznek.

Ezt az értelmezést támasztja alá a **2/2024. JEH határozatban** rögzített bírósági gyakorlat is, amely a bíróság – a jogorvoslat eredményeként megváltoztatott, hatályon kívül helyezett vagy

megsemmisített - személyiségi jogot érintő, illetve azt korlátozó döntésének jogsértő jellegéről foglalt állást. Jogi álláspontunk szerint azonban a jogegységi határozatban elvi érveléssel megfogalmazott megállapítások a bírósági döntéseken kívül más államhatalmi szervek ítéletalkotó tevékenységére is vonatkoztathatók.

A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a határozatában azt rögzítette, hogy „az eljárás kereteit meghaladó, a jogszabályoktól és a tényektől teljességgel elrugaszkodó jogalkalmazás hiányában azonban a személyiségi jogot érintő bírósági döntések önmagukban nem adhatnak alapot a fél személyiségi joga megsértésének megállapítására.”

Azt is elvi érveléssel mondta ki továbbá a határozat [27]-[28] pontjaiban, hogy „a személyiségi jogok érvényesülése nem korlátlan, a Ptk. 2:42. § (1) bekezdéséből következik: a személyiség szabad érvényesítése törvény és mások jogainak korlátai között valósul meg. A személyiség kibontakozásának gátat szabhat törvény, emellett a személyiség szabad érvényesítése az abszolút szerkezetű jogviszony ellenére sem járhat más személyek jogainak és jogos érdekeinek sérelmével. Ez összhangban van az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének rendelkezéseivel, miszerint az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapíthatja meg; továbbá alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

Ebből az következik, hogy a Ptk. 2:42. § (1) és (3) bekezdése alapján nem sért személyiségi jogot a magatartás, ha 1.) azt törvény kifejezetten megengedi; 2.) mások jogainak érvényesülése indokolja a személyiségi jog korlátozását (...)

„(...) a törvény felhatalmazása alapján eljáró bíróság határozata - többlettényállási elem hiányában - nem valósíthat meg személyiségi jogsértést akkor sem, ha a határozat korlátozza a személyiségi jogot.” (...) „Ezt azonban az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésével összhangban a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése kifejezetten lehetővé teszi azzal, hogy a személyiségi jog általános védelmét törvény korlátai között ismeri el.” (ld.: [29] pont)

„(...) A bírói jogalkalmazás minden ügyben szükségessé teszi egyrészt az alkalmazandó jogszabályok értelmezését, másrészt az ügyben felmerült tények bizonyítottságának vizsgálatát. Mindkét bírói feladat mérlegelést, következésképpen előre meg nem határozható eredményű értékelést tesz szükségessé. A kiküszöbölhetetlen mérlegelési elem folytán - amely így a bírói ítélezés immanens, a bíró személyétől elválaszthatatlan része - semmilyen szabállyal vagy intellektuális technikával nem szavatolható a mérlegelés helyessége.” (ld.: [34] pont)

„(...) Az Alaptörvény és a jogszabályok ennek az elkerülhetetlen szubjektív mérlegelésnek az ismeretében telepítik a döntés kötelezettségét (és nem csak jogát) a bíróra. Ez pedig önmagában fogalmilag kizárja az esetleges bírói tévedés jogellenessé vagy jogsértővé minősítését. Ahhoz többlet-tényállás, elsősorban olyan tudatos vagy súlyosan gondatlan bírói magatartás szükséges, amely a döntést önkényessé teszi.” (ld.: [34] pont)

Mindezeket követően a jogegységi határozat a bírói jogalkalmazás keretein túlmutatva kinyitja a fent rögzített elvek alkalmazhatóságát minden közhatalmi jogviszonyban eljáró szervezet megállapításaival kapcsolatosan felmerülő személyiségi jogi sérelemre hivatkozás eseteire is az alábbi általános érvényű álláspont rögzítésével:

„Közhatalmi jogviszonyban bekövetkezett személyiségi jogi sérelemre hivatkozás esetén azt kell vizsgálni, hogy az adott közjogi norma a sérelmezett magatartást megengedi-e, jogszerűnek tartja-e, és a magatartás csak akkor sérti a személyiségi jogot, ha a közhatalmi szerv egyértelműen, nyilvánvalóan jogellenesen, vagy az adott jogszabály által biztosított jogokkal súlyosan visszaélve jár el, és ez egyben az érintett személy személyiségének lényegét sérti. (ld.: [37] pont)

A fentek alapján egyértelműen megállapítható, hogy:

-az alperesi Hivatal számára a bíróságokhoz hasonlóan jogszabály írja elő feladat és hatáskörként, hogy meghatározott ügyeket vizsgáljon, azokban elemző tevékenységet végezzen, majd legjobb meggyőződése szerint a megállapításait, következtetéseit, szakmai/jogi véleményét rögzítse és nyilvánosságra hozza. Az alperes számára a Szútv. 6. § (1) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a 3. § szerinti feladataival összefüggésben egyedi ügyeket vizsgáljon, és az általa lefolytatott eseti vizsgálatok eredményét közzétegye. Megállapítható tehát, hogy felperes által sérelmezett magatartást egy adott közjogi norma megengedi, illetve jogszerűnek tartja.

-az alperesi Hivatal, mint közhatalmi szerv nem járt el a törvény által biztosított jogaival súlyosan visszaélve, mivel megállapításait egy ténybeli alapokkal alátámasztott kutatás és elemző munka eredményeképpen rögzítette.

-az alperes számára törvényben előírt elemző tevékenység mérlegelést, következésképpen előre meg nem határozható eredményű értékelést tesz szükségessé.

-az alperesi Hivatalnak a felperes által kifogásolt közlései a megfogalmazásukat tekintve nem gyalázkodó jellegűek.

-az alperesi Hivatal nem tanúsított olyan súlyosan gondatlan magatartást, amely a megállapításait önkényessé tenné, és a jelentésében rögzített következtetések sem minősülnek a tényektől teljességgel elrugaszkodó megállapításoknak, hanem éppen ellenkezőleg, ténybeli alapokkal alátámasztott következtetések.

Mindezekre tekintettel a felperes által sérelmezett közlések, illetve alperes magatartás többlettényállási elem hiányában a Ptk. 2:42. § (1) és (3) bekezdése alapján nem sért személyiségi jogot. Az alperesi Hivatal tehát a jogalkotó felhatalmazása alapján végezte a tényeket mérlegelő, a tények értelmezésével járó tevékenységét, az ennek során hozott megállapításai helyes vagy helytelen voltának megítélése közjogi keretek között történhet és nem egy magánjogi személyiségi jogi per keretei között.

3.2. Amennyiben a Tisztelt Törvényszék a fenti 3.1 pontban részletesen kifejtett és megalapozott jogi álláspontunktól eltérően a kifogásolt közléseket mégis tényállításnak minősítené, úgy arra kívánunk hivatkozni, hogy azok tényállításként is jogszerűnek minősülnek, tekintve, hogy a közölt tények valóságosak, és nem minősülnek sértőnek sem.

A Ptk. 2:45. §. (2) bekezdése értelmében a jóhímvé megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

Ezen definíció alapján a jó hírnév megsértésének megállapításához tehát három feltételnek együttesen kell fennállnia:

- a./ A közlésnek tényállításnak (ill. tény híresztelésnek, vagy valós tény hamis színben való feltüntetésének) kell minősülnie, és nem pedig véleménynek, értékelésnek
- b./ A közlésnek valótlannak kell lennie
- c./ A közlésnek sértőnek kell lennie

Ad a./ Álláspontunk szerint már a legelső feltétel sem áll fenn, tekintve, hogy a jelen ellenkérelmünk IV/3.1 pontjában részletes kifejtett érvelés alapján a felperes által kifogásolt közlések elemzésnek, következtetésnek minősülnek, ami valójában egy külön kategóriát alkot. Amennyiben viszont mindenképpen a Ptk. 2:45. §. (2) bekezdése szerinti „vélemény” ill. „tényállítás” csoportok egyikébe kell besorolni őket, úgy inkább véleménynek minősülnek, és tényállításnak semmiképpen sem lehet tekinteni azokat.

Ad b./ A második feltétel sem valósult meg, mivel ha a közlések tényállításnak minősülnének, akkor az állapítható meg, hogy a közölt tények valóságok.

E körben a véleménynek minősülő közléseink ténybeli alapjaként a jelen ellenkérelmünk IV/3.1/bb. pontjában megjelölt tényekre, és az azokat alátámasztó bizonyítékokra kívánunk hivatkozni a tényállítások valóságának alátámasztásaképpen is. (ti. amennyiben a közlések tényállításnak minősülnének) Az ismételések elkerülése érdekében itt csak utalunk a IV/3.1/bb. pontjában már előadottakra, és kérjük, hogy azokat a Tisztelt Törvényszék a tények valóságtartalmának bizonyításaképpen is szíveskedjen elfogadni.

Ad c./ Végezetül a harmadik feltétel meglepte sem állapítható meg, hiszen a felperes által kifogásolt közlések nem gyalázkodó jellegűek, és nem hordoznak olyan sértő tartalmat sem, amire tekintettel jogellenesnek lehetne tekinteni azokat. A sértő jelleg hiányában azonban a jó hírnév megsértése nem következhet be, illetve ha a fenti három konjunktív feltétel közül akárcsak egy is hiányzik, akkor a jóhírnév megsértésének megállapítása kizárt.

Mivel a kifogásolt közlések objektíve nem sértőek, ezáltal nem is alkalmasak a felperes értékelésének hátrányos befolyásolására. E körben természetesen nem a felperes szubjektív megítélése és egyéni érzékenysége az irányadó, hanem a társadalmi közfelfogás.

1. Megítélésünk szerint objektív mérce szerint nem sértő a 1. 2. ill. 6. felperes kereseti kérelemben megjelölt azon vizsgálati megállapítás, hogy (a felperes) „tevékenysége hírszerzés (...) és dezinformáció” (...) ill. hogy „hírszerzési és dezinformációs tevékenysége súlyosan sérti Magyarország szuverenitását.

A felperes megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy az, hogy a tevékenységét dezinformációs tevékenységnek minősítjük, sértő jellege folytán alkalmas lenne a jó hírneve megsértésére.

A felperesi keresetlevél 2.4. pontjának b) alpontja (20. oldal lap alja) a Magyar Értelmező Kéziszótár meghatározásából indul ki, mely így határozza meg a dezinformációt: *„Megtévesztés céljával tudatosan hamis, félrevezető híreket, adatokat stb. szivárogtat ki, terjeszt.”* A 21. oldal lap tetején egy angol nyelvű értelmező szótárból hasonló tartalmú definíciót idéznek (itt is elmulasztva a magyar fordítás mellékelését). Az ebből levezetett felperesi álláspont szerint az alperes valótlannal állította, hogy a felperes tevékenysége dezinformáció. Ezt arra alapozzák,

hogy a felperes nem folytat sem tudatos, sem gondatlan hírhamisítást, amit a sajtó-helyreigazítási pereik statisztikája is igazol.

A "dezinformáció" kifejezésnek azonban létezik jogi definíciója is, melyet az Európai Unió jogi aktusa - az Európai Bizottság COM(2020) 790 final közleményének 4. pontja - határoz meg: *"A dezinformáció olyan hamis vagy félrevezető tartalom, amelyet megtévesztés, illetve gazdasági vagy politikai haszonszerzés szándékával terjesztenek, és amely kárt okozhat a nyilvánosságnak"*. Bővebb kifejtést ad a 4.1. pont: *"Az akár elszigetelt, akár szélesebb befolyásoló művelet vagy külföldi beavatkozás részét képező dezinformációra való hatékony reagálás előfeltétele a kihívások alapos megértése. A teljesen hamis tartalmak terjesztésével megvalósuló dezinformáció csak egy technika, többek között idetartozik az információtorzítás, a közönség félrevezetése és az olyan manipulatív taktikák, mint a konkrét politikai kérdésekkel kapcsolatos narratívák mesterséges felerősítése és a társadalom meglévő megosztottságának kihasználására irányuló hamis profilok és hamis kötelezettségvállalás."* (Forrás: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/ALL/?uri=COM:2020:790:FIN>)

A Szuvtv.-hez fűzött jogalkotói indokolás (<https://njt.hu/jogszabaly/2023-88-K0-00>) "általános indokolás" részéből egyértelmű, hogy **a jogalkotó nem az elavult értelmező kéziszótárak szerinti, szűk értelemben vett dezinformáció, hanem a modern, aktuális kihívásokra válaszul elfogadott európai uniós jogi aktusok által definiált, létező, tág értelemben vett dezinformációs tevékenység elleni küzdelemre kívánt hatáskört biztosítani a Szuverenitásvédelmi Hivatalnak**. Ebbe a tág meghatározásba pedig beletartozik az az információtorzítás, manipuláció és politikai narratívaépítés, melyet a Hivatal jelentése feltárt.

Érdemes újraolvasni a jelentés 3. fejezetét, mely konkrét, **bizonyítható tények logikusan bemutatott láncolatával mutatja be, hogy miért minősül manipulációnak, információtorzításnak és szándékos politikai narratívaépítésnek - egyszóval dezinformációnak - az a mód, ahogy az Átlátszó közreműködött a Magyarországot elítélő jelentések elfogadásában**.

Az uniós jogi források a keresetlevél 2.2. pontjának utolsó bekezdésében (15. oldal lap teteje) évrre is részbeni választ adnak. A felperes ebben azt állítja, hogy a Hivatalnak nincs hatásköre Facebook-videók közzétételére, ezért a sérelmezett közlést egyáltalán nem tehetné volna meg. Ez azonban nyilvánvalóan téves jogi érv, egyetlen állami szerv sincs elzárva attól, hogy eljárásának eredményeit rövid, közérthető formában, modern kommunikációs eszközök útján megossza a nyilvánossággal. **Az Európai Parlament és Tanács által kiadott, az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó uniós cselekvési terv alapját képező nyilvános konzultáció eredménye pedig kifejezetten megköveteli, hogy a dezinformáció ellen küzdő állami szervek elemezzék és a nyilvánosság elé tárják a külföldi államok által finanszírozott dezinformációs kampányokat**.

Fontos tény tehát, hogy maga a Szuvtv. használja az „információk manipulálására irányuló” és „dezinformációs tevékenység” fogalmát, amikor a 3.§ ab.) pontjában kifejezetten az alperesi Hivatal feladatává teszi, hogy tárja fel és vizsgálja az ilyen tevékenységet.

Abból viszont, hogy egy hatályos magyar törvény jogi fogalomként használja ezeket a kifejezéseket, sőt az alperesi Hivatal számára feladatként elő is írja az ilyen tárgyú vizsgálatokat, (ill. annak eredményeképpen pedig a „dezinformációs tevékenység”

megállapítását) abból egyértelműen következik, hogy a törvény alapján létrehozott szervezet ezen megállapításai és a kifejezés használata nem lehet személyiségi jogot sértő cselekedet.

A felperes megalapozatlanul hivatkozik arra is, hogy az, hogy a tevékenységének „hírszerző” tevékenységként való nevezése sértőnek minősülne, s jellege folytán alkalmas lenne a jó hírneve megsértésére.

Ezzel szemben az alperes Hivatal a jelentésében és a kommunikációjában nem állította, hogy a felperes bűncselekményt vagy más törvényteleniséget követett el, hanem azt állította, hogy a felperes az amerikai kormányzati háttérű befolyásszerző struktúra részeként, politikai nyomásgyakorlás céljából, dezinformációs kampányokat hajt végre, amely tevékenységéhez pedig a legális, nyílt forrású hírszerzés eszközeit használja fel. A jelentés részletesen bemutatja azt a kapcsolati hálót, amelyen keresztül a felperes a hálózathoz kötődik, illetve ezen hálózat irányítóinak és működtetőinek tevékenységét, szándékát és céljait, amelyből az elemző munka a következtetéseit megállapította.

2. Objektív mérce szerint ugyancsak nem minősül sértőnek az a közlés, hogy a felperes „dezinformációs kampánya ürügyet teremtett Brüsszelnek, hogy uniós pénzek visszatartásával zsarolja Magyarországot.”

Ezzel szemben az alperes Hivatal a jelentésében részletesen bemutatta, hogy a felperes tevékenysége hogyan járult hozzá a Magyarországot érintő uniós eljárásokhoz, a neki járó források folyósításának felfüggesztéséhez, amely szerepvállalást a jelentésben szintén részletesen taglalt amerikai kormányzati kötődésű politikai nyomásgyakorló hálózat tagjaként értékelte az alperes jelentése szuverenitásvédelmi szempontból problematikusnak.

3. Nem minősül továbbá sértőnek az a közlés sem, hogy a felperes „titkolózik. Nem hajlandó nyilvánosságra hozni a Sargentini-jelentéshez biztosított részjelentéseit.”

Ehhez képest az alperesi Hivatal a feltáró, kutató munkája eredményeként részletesen bemutatja, hogy a felperes tevékenysége hogyan érvényesült a Magyarországgal kapcsolatos uniós eljárásokat megalapozó jelentésekben, köztük a Sargentini-jelentésben. Ezt igazolja a Sargentini-jelentés melléklete is, amely többek között megnevezi a felperest is, mint akitől a jelentéshez hozzájáruló véleményt kapott. Viszont minderről a felperes nyilvánosan elérhető kommunikációs felületein nem található érdemi információt, tehát a felperes az alperes által feltárt szerepét nem osztotta meg a nyilvánossággal. Az erre vonatkozó közlés megfogalmazása objektív mérce szerint nem éri el a sértő jelleg olyan szintjét, ami személyiségi jogsértést alapozhatna meg.

4. A felperes súlyosan megalapozatlanul hivatkozik arra is, hogy sértőnek minősülne az a közlés, hogy a vizsgálati jelentés elemzése arra a következtetésre jutott, hogy „(...) finanszírozása döntően külföldi eredetű. A legtöbb pénzt az Európai Bizottság mellett idegen államok és Soros György pénzosztó körei biztosítják.”

Ezzel szemben ugyanis tényként állapítható meg, hogy a magyar társadalom igen jelentős része, s így a közvélekedés egyáltalán nem tekinti negatív-, vagy a nemzeti szuverenitásra veszélyes körülménynek azt, hogy egy magyar civil vagy nonprofit szervezet finanszírozása döntően külföldi eredetű, illetve azt, hogy számára a legtöbb pénzt az Európai Bizottság mellett idegen államok és Soros György szervezetei adják. Olyannyira így van ez, hogy nem csak nem ítélik

ezt el, hanem egyenesen kívánatosnak is tartják, és akár tüntetéseket vagy más akciókat szerveznek akkor, ha a kormányzat ezzel ellentétes célokat fogalmaz meg.

Soros György, illetve támogató szervezeteinek a megítélése ma nem egységes sem Magyarországon, sem más országokban. Köztudomású tényként állapítható meg azonban, hogy igen befolyásos európai és nemzetközi politikusok, valamint számos hazai közszereplő különösen pozitívan tekint rá és szervezeteire. Erre tekintettel viszont fogalmilag kizárt azt állítani, hogy ha a felperesről az kerül közlésre, hogy *finanszírozása döntően külföldi eredetű, a legtöbb pénzt az Európai Bizottság mellett idegen államok és Soros György pénzosztó körei biztosítják.*” akkor az egyértelműen sértőnek minősül.

A társadalmi közfelfogás nem egységes ugyanis ebben, amire figyelemmel viszont nem támasztható alá, hogy a kifogásolt közlés egyértelműen sértő jelleget hordozna. Megjegyezni kívánjuk, hogy a sértő jelleg hiányában, ha a közlés valótlannak is bizonyulna, akkor sem lenne jogsértő, mert a fentebb említett három feltételnek együttesen kell fennállnia.

5. A felperes végezetül alaptalanul állítja azt is, hogy a jó hírnevét sértő közlés lenne az, hogy a vizsgálati jelentés elemzése arra a következtetésre jutott, hogy „szisztematikusan visszaél a közérdekű adatokkal. Eddig több mint 9000 magyar dokumentumot töltött föl amerikai szerverekre.”

Abban az esetben ugyanis, ha egy vizsgálatra és elemzésre feljogosított állami szervezet téves következtetésre jutna a vizsgált szervezet magatartásával összefüggésben (például az adatkezelésére vonatkozóan) a jogsértésre, vagy visszaélésre vonatkozó megállapítása mégsem minősülne jogellenesnek. Egészen addig ugyanis, amíg a vizsgálatra feljogosított szervezet nem lép ki a feladat- és hatásköréből, úgy jogszerűen fogalmazhat meg mulasztásra, hibára, visszaélésre stb. vonatkozó megállapításokat, hiszen a feladata éppen az, hogy ezirányú elemzést folytasson majd megállapításait közölje. Az ellenőrzések természetesen tárnak fel hibákat, hiszen pontosan az a cél, hogy az ellenőrzés kiküszöbölje azokat a speciális és generális prevenciók hatása útján, amivel a társadalom természetesen tisztában is van. Erre tekintettel a társadalmi közfelfogás nem tekinti jó hírnevet sértőnek, ha egy jogi személyről az arra feljogosított vizsgáló szervezet akár visszaélésre, vagy hibázásra utaló megállapítást tesz. Ellenkező esetben a NAV, az országgyűlési biztosok, a bíróságok, vagy más hasonló szervezetek minden utólag tévesnek minősülő, megváltoztatott vagy hatályon kívül helyezett határozata, vizsgálata személyiségi jogsértést valósítanak meg akkor is, ha a legnagyobb gondossággal jártak el feladat-, és hatáskörükben eljárva. Ez viszont nyilvánvalóan nincs így, ami önmagában igazolja, hogy a felperes által kifogásolt ezen állítás sértő jellege nem éri el azt a szintet, ami a jó hírnév védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését megalapozná.

3.3. A felperesi kereset azonban nem csak jogalapját tekintve megalapozatlan, hanem az igényelt egyes objektív és szubjektív jogkövetkezmények vonatkozásában is.

3.3.1. Az objektív szankciók közül a további jogsértéstől való eltiltásra kötelezés iránti felperesi igény mindenképpen megalapozatlan. A Facebook megjelenések közzétételével ugyanis a felperes által konkrétan peresített magatartás befejeződött, s a felperes semmilyen módon nem igazolta, hogy az általa jogsértőnek tartott magatartás ismételt tanúsítására vonatkozó veszély valóban fennállna. E körben a felperes teljesen megalapozatlanul hivatkozik a vizsgálati jelentés nyilvánosságára, hiszen annak közzététele a sérelmezett Facebook megjelenéseket megelőzően történt, s az egyébként is kötelező volt az alperesi Hivatal számára. Mivel a felperes sem vitatta, hogy a Facebook tartalmak a vizsgálati jelentéshez kapcsolódóan, annak tartalmát

összefoglalva, időrendben a jelentést követően kerültek közzétételre, ezért magának a vizsgálati jelentésnek a közzététele semmilyen módon nem alkalmas annak alátámasztására, hogy a felperes által kifogásolt magatartás ismételt tanúsítására vonatkozó veszély ténylegesen fennállna.

A bírósági gyakorlat szerint a Ptk. 2:51§ (1) bekezdés b.) pont szerint objektív szankció alkalmazásának akkor áll fenn az indokoltsága, ha a további jogsértés okozásának reális veszélye igazolható, ami a jelen esetben tehát nem állapítható meg. Rá kívánunk mutatni továbbá arra is, hogy az elégtételadással kapcsolatos kereseti kérelem esetleges teljesítése az eltiltásra kötelezés iránti igényt egyébként is szükségtelenné tenné, mivel önmagában kellő jogvédelmet biztosítana a felperesnek, ha azt a bíróság elrendelné.

3.3.2. Ugyancsak megalapozatlan a felperesi keresetnek a szubjektív szankcióval kapcsolatos kérelme is, mivel a sérelemdíj iránti igény a jogalap hiányán túl az összegszerűség tekintetében is erősen eltúlzott.

a.) Az igényelt sérelemdíj mértékének megalapozatlansága kapcsán kiemelendő körülménynek tartjuk, hogy azok a jogi személyek, **akik nyíltan közéleti szerepet vállalnak, sőt jelentős média megjelenési felülettel rendelkeznek, azok meg is tudják magukat védeni a nyilvánosság előtt az általuk alaptalannak ítélt megnyilvánulásokkal szemben.** Erre minden lehetősége adott volt a felperesnek, aki a nagy látogatottságú atlatszo.hu oldal kiadója. Erre tekintettel az őt esetlegesen ért sérelem mértéke egyébként is olyan jelentéktelen, ami az általa igényelt sérelemdíj összegét mindenképpen megalapozatlanná teszi.

b.) Hivatkozni kívánunk arra is, hogy a **felperes az őt ért sérelem konkrét mértékét egyáltalán nem bizonyította,** amit a sérelemdíj mértékének megállapításakor mindenképpen figyelembe kell venni. E körben tekintettel kell lenni arra, hogy amennyiben a felperest bármilyen hátrány is érte volna a **jelentésünkkel kapcsolatban, az egyébiránt okozati összefüggésben elsősorban azzal a ténnyel áll, hogy a közvélemény előtt már a jelentésünktől függetlenül is igen széles körben nyilvánosságot kapott azon tevékenysége, amelyet a jelentésünk szerint elemeztünk és értékeltünk, s amit hozzánk hasonlóan a média és a közvélemény markáns része és hasonlóan értékelt.** Mindezekre figyelemmel, ha megállapítható is lenne bármiféle hátrány a felperesnél, akkor a **sérelemdíj mértékének a meghatározásakor nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy ennek a bekövetkezte túlnyomó vagy kizárólagos részben nem a jelentésünk következménye.** Ez pedig megítélésünk szerint alapvetően kizárja, hogy a sérelemdíj mértéke a minimális összeget meghaladó mértékben, a felperes által igényelt összegszerűségben kerüljön megállapításra.

c.) Rá kívánunk mutatni, hogy a **felperes egyes megállapítási keresetei átfedésben vannak egymással,** mivel egy adott tartalmú közlést (pl. a felperes „tevékenysége hírszerzés, dezinformáció”) többször is felsorol a jogsértőnek tartott és külön nevesített jelentés-részek között. (vö.: 1., 2. és 6. számú kereseti kérelmek) Az átfedés ellenére a felperes minden egyes megállapítási kérelmében megjelölt közlésünk kapcsán külön-külön igényel sérelemdíjat, különböző összegszerűségben, **ami viszont egyértelműen azt jelenti, hogy a keresetnek helytadó döntés esetén többször kerülne értékelésre a sérelemdíj szempontjából ugyanazon közlés.** Erre figyelemmel is megalapozatlannak minősül a felperes sérelemdíj iránti igénye.

d.) Az igényelt sérelemdíj az összegszerűsége tekintetében erősen eltúlzottnak minősül, és a megállapítható tényállás alapján semmiképpen sem indokolható. A Ptk. 2:52.§ (3)

bekezdése alapján az összecszerűség mérlegelése és megállapítása során az eset körülményeit figyelembe kell venni, különösen a jogsértés súlyát, a felróhatóságot, a jogsértés hatását, az esetleges többszöri jogsértést. E körben azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy az alperesi Hivatal a feladat- és hatáskörében eljárva, elemző tevékenység eredményeképpen jutott a kifogásolt következtetésekre. A 7/2014. (III.7) AB határozat [50] pontja szerinti indokolásban megfogalmazottak szerint a jogkövetkezmények alkalmazásánál, ennél fogva a sérelemdíj mértékénél tekintettel kell lenni a közéleti vita minél szabadabb folyására. Álláspontunk szerint mindezekre tekintettel a sérelemdíj kereset kérelem szerinti mértéke **nincsen összhangban sem a fenti szempontok alapján indokolható mértékkel, sem a személyiségi jogi ügyekben a bírósági gyakorlat által megállapított sérelemdíjak általános mértékével sem.**

e.) A sérelemdíj mértékének meghatározása kapcsán a felperes megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy fokozott súllyal kellene értékelni azt a szempontot, hogy az alperes a felperest közhatalom felhasználásával, az ezáltal élvezett közbizalom mögül állítja be önkényesen és minden ténybeli alapot nélkülözve bünszervezetnek, így ezt a hivatkozást kérjük figyelmen kívül hagyni. Súlyosan téves és rosszhiszeműnek tekinthető állítás, hogy az alperesi Hivatal „a közhatalmat felhasználta” volna arra, hogy a felperes személyiségi jogait megsértse. A Hivatal ugyanis a feladat- és hatáskörében járt el úgy, hogy számára a Szuvtv. kötelezően ellátandó feladatként írja elő az olyan vizsgálatok és elemzések elvégzését, mint amelyet a felperes tekintetében is lefolytatott. Egy államigazgatási szerv feladatának ellátása nem minősíthető így a közhatalom tilos, és a sérelemdíj mértékét magasabb összegben megalapozó felhasználásának. Ezen kívül a peranyag részét képező alperesi jelentés tartalma alapján egyértelműen megállapítható az is, hogy a jelentés megállapításai tényeken alapulnak, s azok így önkényesnek még akkor sem tekinthetők, ha azokat olyan tényállításoknak tekintené a Tisztelt Törvényszék, amelyek nem kerültek kelően igazolásra. Ezzel szemben azonban a már kifejtettek szerint itt legfeljebb olyan véleménynek tekinthető elemzésről van szó, amely tényeken alapszik, s ami a kereseti hivatkozásával szemben bünszervezetnek semmilyen módon nem minősítette a felperest.

V. A védekezést megalapozó tényeket alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékok, és bizonyítási indítványok:

1.) Okirati bizonyíték:

Jelen ellenkérelmünkhöz A/1-A/16. szám alatt okirati bizonyítékokat csatolunk a jelen beadványban foglaltak szerinti körben. A bizonyítékok azért alkalmasak a fenti tények igazolására, mivel magyar nyelven íródtak, és a fentiekben kifejtettek szerint alátámasztják a megjelölt bizonyítandó tényeket. A fenti bizonyítékok esetében a bizonyítási eszköz a csatolt okirat, a bizonyítási mód pedig az okirati bizonyítás.

C .Záró rész:

1. A nem természetes személy fél perbeli jogképességét, a fél törvényes képviselőjeként megjelölt személy és a meghatalmazott perbeli képviseleti jogát megalapozó tények és jogszabályhely

a.) Az alperes, mint nem természetes személy fél tekintetében az alábbi ténybeli és jogi alapokat jelöljük meg:

i.) Az alperes, mint nem természetes személy fél perbeli jogképességét megalapozó tény, hogy az alperes autonóm államigazgatási, költségvetési szerv, amelynek igazolására A/3. szám alatt csatoljuk az alperesnek a Magyar Államkincstárnál vezetett nyilvántartási adatait.

Az alperes, mint nem természetes személy perbeli jogképessége a Pp. 33. §-án-, a Ptk. 3:1. § (1)-(2)-(3) bekezdésén-, illetve az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht.) 7.§ (1) bekezdésén alapul.

A Pp. 33. §-a rögzíti, hogy a perben fél az lehet, akit a polgári jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek.

A Ptk. 3:1.§-a pedig kimondja, hogy (1) A jogi személy jogképes: jogai és kötelezettségei lehetnek. (2) A jogi személy jogképessége kiterjed minden olyan jogra és kötelezettségre, amely jellegénél fogva nem csupán az emberhez fűződhet. (3) A jogi személy személyhez fűződő jogaira a személyiségi jogokra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, kivéve, ha a védelem jellegénél fogva csupán az embert illetheti meg.

Az Áht. 7.§ (1) bekezdése pedig azt rögzíti, hogy a költségvetési szerv jogszabályban vagy alapító okiratban meghatározott közfeladat ellátására létrejött jogi személy.

A Szuvtv. 1§ (1) és (4) bekezdései szerint a Szuverenitásvédelmi Hivatal autonóm államigazgatási szerv, illetve fejezetet irányító szervi jogállással bíró központi költségvetési szerv.

ii.) Az alperes, mint nem természetes személy fél képviselőjeként megjelölt személy perbeli jogképességét megalapozó tény, hogy ő az alperes elnöke.

Az alperes, mint nem természetes személy fél képviselőjeként megjelölt személy perbeli jogképességét megalapozó jogszabályhely a Pp. 34. § (2) bekezdés c.) pontja, valamint a Szuvtv. 14.§ (1) bekezdése, amely kimondja, hogy a Hivatal elnökét a miniszterelnök javaslatára a köztársasági elnök nevezi ki hat évre. A Szuverenitásvédelmi Hivatal elnökének kinevezéséről szóló 2/2024. (I. 10.) KE határozat pedig azt rögzíti, hogy az Alaptörvény 9. cikk (4) bekezdés j) pontja, valamint a nemzeti szuverenitás védelméről szóló 2023. évi LXXXVIII. törvény 14. § (1) bekezdése alapján - a miniszterelnök javaslatára - Láncki Tamást 2024. január 15-ei hatállyal hat év időtartamra a Szuverenitásvédelmi Hivatal elnökévé kinevezi.

iii.) Az alperesi jogi képviselő, mint meghatalmazott képviseleti jogát megalapozó tény, hogy mind a megbízott ügyvédi iroda, (nyilvántartási száma: BÜK 01-002226) mind az eljáró ügyvéd (KASZ: 36058110) a Budapesti Ügyvédi Kamara nyilvántartásába be van jegyezve, illetve, hogy a jogi képviselőt az A/1. sz. mellékletként csatolt írásbeli meghatalmazással meghatalmaztuk a perbeli képviseletre.

Az alperesi jogi képviselő képviseleti jogát megalapozó jogszabályhely: a Pp. 64. § (1) bekezdése és 65. § a) pontja, valamint az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ügyvédi tv.) 2.§ (1) bekezdés a.) pontja, és a 34.§ (1)-(2) bekezdései.

2. Az illetékfizetés alóli mentesülés esetén az annak alapjául szolgáló tények és jogszabályhely:

A jogszabály által biztosított illetékfizetés alóli mentesülésünk alapjául szolgáló tény az, hogy a jelen per alperese költségvetési szerv.

A jogszabály által biztosított illetékfizetés alóli mentesülés alapjául szolgáló jogszabályhely: Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. §-ának (1) bek. c./ pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesülünk.

3. A zárórészben feltüntetett tényeket alátámasztó bizonyítékok:

Az A/1. szám alatt csatolt ügyvédi meghatalmazás, az A/3. szám alatt csatolt igazolás az alperesnek a Magyar Államkincstárnál vezetett nyilvántartási adatairól.

4. Egyéb alperesi nyilatkozatok, kérelmek:

a.) Már most kérjük, hogy minden tárgyalást az esetleges távollétünkben is szíveskedjenek megtartani.

b.) Kérjük továbbá, hogy a tárgyalási jegyzőkönyveket az iroda@drbuczko.hu email címre szíveskedjenek megküldeni. Alperes jogi képviselőjének elektronikus kapcsolattartási címe:18243273#cegkapu.

Budapest, 2025. március 12.

Tisztelettel: Szuverenitásvédelmi Hivatal
alperes

Mellékletek:

A/1: Ügyvédi meghatalmazás

A/2: Költségjegyzék

A/3: MÁK nyilvántartás adatai alperesről

A/4.: Vizsgálati jelentés - Az Átlátszó tevékenységének hatása a magyar szuverenitásra

A/5.: Az Európai Bizottság CERV programja - Így nyitotta meg Brüsszel a pénzcsapot a Soros-hálózat finanszírozására

A/6.: Az OLAF 2014-es jelentés (The OLAF report 2014 Fifteenth report of the European Anti-Fraud Office, 1 January to 31 December 2014)

A/7.: Sargentini jelentés (JELENTÉS a Tanácsot az Európai Unióról szóló szerződés 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően az Unió alapértékeinek Magyarország általi súlyos megsértése egyértelmű veszélyének megállapítására felszólító javaslatról 2017/2131(INL))

A/8.: 2022. évi jogállamisági jelentés - A jogállamiság helyzete Magyarországon

A/9.: 2023. évi jogállamisági jelentés - A jogállamiság helyzete Magyarországon

A/10.: 2024. évi jogállamisági jelentés - A jogállamiság helyzete Magyarországon

A/11.: Vizsgálati jelentés - A Transparency International Magyarország tevékenységének hatása a magyar szuverenitásra

A/12.: Nkft. Támogatások felhasználása évenként és támogatóként c. táblázat

A/13.: Több évre kiterjedő támogatási programok beszámolóban való bemutatásának anomáliái c. táblázat

A/14.: Elemzés - Az Ökotárs tevékenységének hatása a magyar szuverenitásra

A/15.: Kiegészítő mellékletek a Szuverenitásvédelmi Hivatal SZH-0353/2024 iktatószámú jelentéséhez

A/16.: Jelentés - A USAID-botrány magyarországi korrupciós számai